

**20 AÑOS AL
SERVICIO DE
LOS NIÑOS**

ÍNDIX:

1.	PRESENTACIÓ	2
2.	PER QUÈ UNA CELEBRACIÓ	3
3.	EL MIJAC A LA PARRÒQUIA DE St. ANTONI.....	5
4.	TOT RECORDANT EL DESÈ ANIVERSARI	7
5.	20 ANYS!	11
6.	LOS PRIMEROS PASOS.....	13
7.	EL MIJAC, ESCOLA DE MILITÀNCIA.....	16
8.	EL MEU PAS PEL MIJAC	18
9.	LA NOSTRA VIDA DE MOVIMENT	27
10.	ENTREVISTA A Mn. JOAN CUADRENCH	30
11.	PARLEN ELS INFANTS	33
12.	COLOQUIO SOBRE 20 AÑOS DEL MIJAC	38
13.	CALENDARI DE CELEBRACIONS	41

1. PRESENTACIÓ

Hola amic!

Siguís qui siguis et donem la benvinguda en aquesta celebració d'un projecte en el que creiem i que ja té vint anys de vida.

Es podrien dir tantes coses! Són prou anys per un projecte en un barri, Llefia, que també és bastant jove. Són molts anys per una entitat que treballa en el món infantil i, sobretot, són tantíssimes coses les que han passat al MIJAC de Llefia... perquè, sabeu?, en tenim la convicció que el que realment importa són els petits detalls del dia a dia, les coses "sense importància" i el somriure innocent de la canalla... és en aquestes "petites" coses que, des de la nostra mirada creient, se'ns revela Déu.

Creiem en les persones, creiem en els infants com a persones i creiem en la seva capacitat per adonar-se del que passa al seu voltant i dir la seva i, si cal, transformar-ho... Cal saber "llegir" la vida des d'aquesta perspectiva, però un cop ficat... Déu meu, sí que aprens de coses!

Us presentem doncs petites "floretes" de la vida que s'ha donat en el MIJAC de Llefia durant aquests vint anys, amb l'ànim content i en homenatge a tots els qui en algun moment han cregut en el nostre projecte.

Visca!

2. *PER QUÈ UNA CELEBRACIÓ*

Ens ha costat molt decidir-nos a celebrar els vint anys d'història del MIJAC a Llefià. Els motius d'aquest dubte han estat diversos: la manca de disponibilitat i d'iniciatives, el no ser del tot conscients de la importància d'aquest esdeveniment, el no passar en l'actualitat pel millor moment de la història del centre, el no atinar a concretar com ho havíem de fer, quins actes programar i a quines persones convidar, etc.

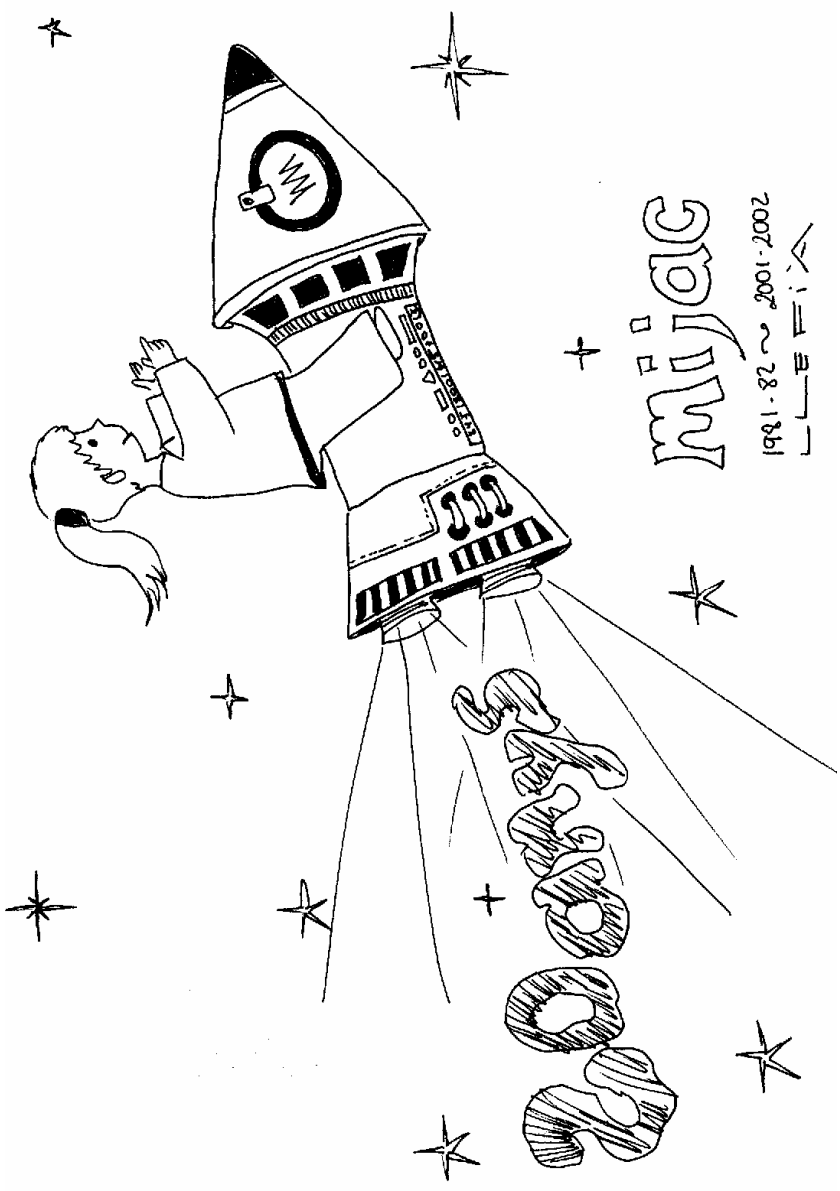
Malgrat tot aquí estem. Pensem que el celebrar aquests vint anys no ha de ser gens negatiu per a nosaltres i que tampoc pressuposa cap altra cosa que no sigui la voluntat de voler fer públic el nostre reconeixement a una tasca molt important feta durant força temps i que sovint ha estat massa discreta per a la majoria de la gent del nostre barri.

És ben cert que sempre hem estat una realitat discreta, potser per la nostra convicció que el que realment importa i el que viuen els infants són les petites realitats de cada dia, i també és veritat que com a Moviment Infantil d'Acció Catòlica hem estat vinculats a molts altres petits grups de Barcelona, la resta de Catalunya i les Illes Balears.

Per això, volem celebrar aquests vint anys i convidar tothom qui vulgui a celebrar amb nosaltres aquesta experiència humana i evangelitzadora feta al si de la parròquia de St. Antoni de Pàdua.

I donar les gràcies a tots els qui han fet possible aquests vint anys d'història. GRÀCIES AMICS!!!

Manolo

Mijac

2007-1008 ~ 28-1861
L E F A

3. EL MIJAC A LA PARRÒQUIA DE St. ANTONI

Sovint i en molts llocs, la relació entre parròquies i moviments apostòlics no sempre ha estat prou àgil i profitosa. Sobretot perquè la parròquia és una presència de l'Església en un territori concret i, en canvi, els moviments apostòlics pretenen fer present l'Església en un ambient determinat, amb un accent missioner, és a dir, amb el propòsit d'arribar a àmbits i situacions allunyats de la fe i de l'Església.

La situació del MIJAC a la nostra Parròquia no és una excepció del que acabo de dir. Crec, però, que al llarg d'aquests vint anys s'ha intentat evitar aquestes dificultats. Sobretot, perquè els consiliaris, els iniciadors i els animadors han estat persones arrelades (amb més o menys intensitat) a la parròquia. Aquest fet ha facilitat allò que el Concili Provincial Tarraconense diu:

"que s'estrenyin els lligams entre els militants dels moviments i les comunitats parroquials, per tal d'aconseguir que s'enriqueixin participant en la vida normal de les parròquies i que aquestes enforteixin la seva dimensió evangelitzadora. La parròquia els ha d'aportar la riquesa de la pluralitat de la comunitat, la dimensió celebrativa i la consciència de les necessitats de la pròpia comunitat; els moviments han d'aportar a la parròquia l'accent missioner que fa arribar l'anunci a aquells àmbits i en aquelles situacions que poden ser més allunyats".

[Concili Provincial Tarraconense. Resolució 121a]

Mostra que això s'ha aconseguit d'alguna manera a Llefià, és que alguns dels infants que van formar part del MIJAC, ara són joves que participen a la Parròquia (com a catequistes de Confirmació o als grups de joves) i alguns són animadors del MIJAC. S'ha de dir,

però, que com tot en aquests temps, la realitat actual no està lligada i ben lligada, sinó que aquesta relació (MIJAC-Parròquia) es manté en alguns casos amb pines.

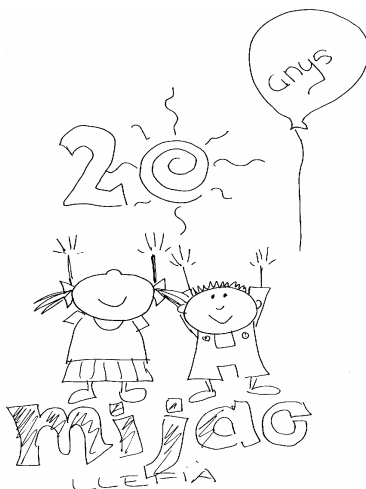
Ara, doncs, tal com diu el Concili:

"urgeix que aquests moviments entrin en comunió i en coordinació afectiva entre ells, per tal que el seu treball estigui ben integrat en la pastoral de la Diòcesi."

[Concili Provincial Tarraconense. Resolució 121]

Ara que el MIJAC celebra vint anys a Llefia és el moment, potser, d'aprofundir aquesta identitat eclesial per donar resposta als nous reptes que se'ns presenten.

Quique

4. TOT RECORDANT EL DESÈ ANIVERSARI

Després que el centre em va demanar que recordés el desè aniversari, vaig pensar que hauria de buscar molta documentació. Quina documentació? És clar que es van fer coses, però no tot es va introduir als arxius. Al MIJAC sempre hem tingut aquesta mancança. Som massa de l'acció i poc de l'escriptura, i ja ho sabem, el que perdura en el temps són els documents. A totes les assemblees hi ha algú que ho diu: Hauríem de tenir més documents escrits, més arxius de la nostra història, més llibres de formació interna... Això és una de les cosetes que ens diferencia d'altres moviments d'infants i de joves. Som així. Segurament hauríem de canviar, però som així.

Del desè aniversari tinc un record especial. Va coincidir amb una època de la meua vida en la que tenia molta implicació en tot el que es feia a la parròquia, en tot el que es feia al barri, en tot. Era universitari i aquesta activitat intensiva en "els afers de Déu" influïa molt en el meu expedient acadèmic, perquè no dedicava tot el temps que hagués calgut a estudiar. Portar aquest tipus de vida m'havia fet tenir més d'una discussió intensa amb la família que, com és normal, no entenia el perquè de la meua amplíssima dedicació a "*las cosas de iglesia*" en lloc d' "*estudiar para labrarme un futuro*".

Però tot el que feia m'omplia tant que no ho podia deixar passar. Estava a la JOC i això també era una dificultat afegida. La doble militància és un sacrifici que només l'entén aquell que l'ha viscut. A vegades des de la JOC no es podia comprendre que no assistís a una assemblea perquè havia de fer una gimcana amb els infants. De la mateixa manera que des del MIJAC no era assumible que faltés un dia al grup perquè havia d'anar a les Jornades de Formació de la JOC. Era complicat, però jo no volia renunciar a cap dels dos moviments que m'han fet créixer com a persona i com a jove cristià

compromès amb la classe treballadora.

La militància colze a colze amb els nens i les nenes al MIJAC m'ha fet madurar, ser responsable, ser instrument de Déu al servei dels infants. Amb la descoberta de Jesús darrera els ulls d'un noi, la vida va començar a tenir un sentit, una finalitat, un camí a recórrer que fins llavors se m'havia mostrat amb molta boira.

No sé qui em va dir un dia qualsevol que quan un fet és important, ens recordem del que estàvem fent quan va passar. Jo, d'aquell desè aniversari tinc flashos que mai no oblidaré.

Recordo uns animadors amb molta empena, dedicant un temps que no tenien per a una celebració que consideraven important. Vam preparar una setmana d'activitats per als infants de tot Llefià. No va tenir molta repercussió al barri. No va haver gaire participació: "els de sempre". Però per als nens i nenes era un canvi engrescador en la seva manera d'afrontar les avorrides tardes.

Recordo la pancarta que vam posar a la façana de l'església. El dibuix, com sempre, el va fer l'artista de l'equip. La resta d'animadors, amb tots els nens i nenes, ho vam pintar. El lema deia alguna cosa semblant a: "*MIJAC, 10 anys treballant amb els infants de Llefià*". Treballant, sí. Quan hom treballa hi posa la pell, s'hi juga el pa. Durant aquesta dècada els animadors i animadores van donar la vida perquè un moviment original on el veritable militant i protagonista és l'infant arrelés al nostre barri. I tot ho van començar tres animadores amb molts dubtes però plenes d'il·lusió i recolzades per dos capellans que van apostar per aquest Moviment evangelitzador.

Recordo un sopar amb ex-mijaquers on es van rememorar les batalletes, les dificultats i les alegries que cadascú havia tingut la sort de viure. També vam convidar altres entitats i la Associació de

Veïns de Sant Antoni. Aquestes sempre han valorat i valoren la feina feta i el compromís dels animadors del MIJAC envers un barri més humà, més lluitador pels seus drets, més compromès amb les causes justes i més solidari.

El que recordo d'una manera més entranyable i amb molta emoció és la cançó que va compondre un altre artista que hi havia al centre i que vam cantar plegats al sopar d'ex-mijaquers. La lletra, deia una cosa així:

*"Hoy hace diez años comenzaron,
tres chicas y dos más a entregar,
su vida por los niños del barrio.
Junto a Jesús empezaron a caminar.*

*Fue un año de acontecimientos,
Para el gobierno y mi ciudad,
Pero el hecho más importante
Es que el MIJAC nacía en Llefia.*

Diez, diez, diez,

Diez años son,

Diez, diez años de MIJAC,

Diez, diez, años

Compartiendo amistad,

Diez, diez años de MIJAC."

La celebració del desè aniversari va ser una petita aturada per mirar enrere però sense perdre l'horitzó. Una reflexió sobre el camí fet. Força per afrontar el futur. Una fita conquerida gràcies a l'esforç d'uns quants animadors i animadores que van entregar una porció de la seva vida. Molts dissabtes plens de somriures. Infinitat de mirades de complicitat entre els animadors a les reflexions dels infants al grup. La joia de formar part de la vintena de centres que hi havia a la Diòcesi de Barcelona. L'orgull de pertànyer a un Moviment Catalanobaleàric d'Església revolucionari i original en les seves Conviccions.

Aquests "diez" s'han convertit en "veinte" en un tres i no res. Som més grans, la majoria dels infants que hi havien són ara adults agraïts, i molts d'ells, cristians convençuts. La vida continua i espero que es puguin convertir en "treinta, cuarenta, cincuenta...". Pels infants, perquè tinguin una oportunitat per ser protagonistes de les seves vides, perquè puguin ser amics de Jesús.

José Luis

5. 20 ANYS!

Tot mirant endarrera, ens parem a pensar què fèiem cadascú de nosaltres fa 20 anys: alguns érem encara petits, altres estaven a l'escola, i d'altres se'ls hi va ocórrer crear un espai per a infants però molt diferent del que era un esplai. Així, mica en mica, hem arribat fins avui que encara el MIJAC perdura. I és que el vint és un número rodó i que té una certa profunditat, i si a més parlem d'anys el fet ja té una certa consistència. I això suposa moltes coses. El MIJAC ha anat semblant un camp amb persones que l'ha fet tenir un lloc a la nostra parròquia i també al barri. Són les que han treballat per a què es compleixin aquells ideals, principis i conviccions que es van proposar a l'inici del mateix. És molta la gent (militants, iniciands, consiliaris...) que ha passat pel MIJAC de Llefià, però no són fruit del record, sinó individus que han posat el seu gra de sorra per a què el centre creixi com ho ha fet. Sabem, llavors, que són part de la història, però que en el cor del MIJAC són presents dia rera dia.

I com no, no ens podíem oblidar d'aquelles *personetes* que fan engrescar el MIJAC i que sense elles no hauria estat possible la realització d'aquest gran projecte: els infants. Sí, sí, la llista és molt més gran que la dels/les animadors/es i seria molt difícil fer un llistat amb tots els/les nens/es que han passat per aquí, encara que també estan en el cor del MIJAC i també en el de Jesús que és el que ens ha seguit i acompanyat durant tota aquesta llarga temporada.

Més que posar-nos nostàlgics el que hem de procurar és continuar amb perspectives de futur (seguir treballant. Per una part, pels infants. Ja hem esmentat que sense ells el MIJAC no hagués estat possible, però hem de procurar que aquests mantinguin la

il·lusió i siguin els protagonistes com sempre han estat. Amb aquest sentiment aconseguirem el que ens hem proposat des del principi, que l'infant sigui una peça important dintre de la nostra societat.

Per altra banda tenim el barri. Ja ho diu l'himne del MIJAC: "*Volem un món nou...*" però per a que això sigui hem de continuar treballant per allò que tenim més a prop i en el que vivim, així construirem un lloc digne de convivència. Ens fem la pregunta de la possibilitat que els nostres petits tinguin un entorn favorable i encara que és un fet difícil sí que lluitem pera que aquests visquin el més còmodament possible., sempre partint de la reflexió d'infants animadors/es. Canviar-ho és la nostra utopia però sí que podem fer que sigui millor per a nosaltres, (sobretot pels nens/es).

Tot això són premisses bàsiques del MIJAC i davant d'aquesta celebració s'ha de tenir una perspectiva molt important i que està en el desig de totes les persones que han passat i estan en el MIJAC; i és que continuï vint anys més. Les dificultats, els entrebancs i les crisis estaran presents en aquests pròxims vint anys, perquè són coses inevitables i que no les podem apartar del nostre costat, però les ganes de que els infants tinguin aquell espai perdut, no en l'oblit de les sales de la parròquia Sant Antoni de Llefia situats entre els carrers Pérez Galdós i Ronda Sant Antoni siguin un motiu, a més d'esbarjo, de lluita per un món molt més igualitari i just. Desitgem, llavors, que celebrem aquests 20 anys amb nosaltres amb alegria i il·lusió, sent conscients que encara ens queda molt camí per fer i treballar, i tenir present que el MIJAC té com a senyera la meravellosa frase que el nostre amic Jesús va dir: "*Deixeu que els infants s'apropin a mi.*" (Mt 19, 14).

Rubén

6. *LOS PRIMEROS PASOS*

Después de unos años volvemos a quedar las tres nuevamente en la puerta de la Parroquia para preparar este testimonio. Somos diferentes, pero formamos un buen equipo... hace calor y decidimos ir a casa de Amelia donde estaremos mejor.

Empezamos a hablar de lo que significó el MIJAC hace 20 años.

En el BARRIO se respiraba un clima de optimismo (la mejora de la situación económico-familiar daba confianza) y se vivía mucho más en la calle: los niños jugaban y estaban en la calle. Salíamos a buscarlos allí donde estaban y formábamos grupos con niños entre siete y catorce años (como los "Comecocos"). No había demasiadas ofertas para ellos (deportivas o socio-culturales) y el MIJAC representaba una alternativa lúdica. A nivel social se preferían las ofertas de fin de semana (ahora, sin embargo, se prefieren las actividades diarias). En Llefia solo había un centro de esplai, que estaba en la Parroquia y desde un principio nos propusimos tener una presencia en el barrio: había buenas relaciones con otras entidades: esplai, A VV... se llegó a que los mismos chavales tuviesen una presencia participativa en el barrio, a veces incluso, reivindicativa (la movida en la plaza Trafalgar).

La PARROQUIA confió en nosotras, nos encomendó una misión: el hacernos responsables de tirar adelante el MIJAC. Éramos muy jóvenes, pero con muchas ganas de comprometernos y de llegar a los niños. De cara a las familias el hecho de estar en la Parroquia les daba seguridad para confiar en nosotras. El MIJAC fue el germen para otros movimientos evangelizadores que ahora existen en la Parroquia (JOC y ACO). Aunque el MIJAC es de por sí una experiencia eclesial, siempre creímos que tenía que haber una estrecha relación entre el MIJAC y la Parroquia (situación que no se

ha dado en otros barrios). La presencia de los niños del MIJAC en la Parroquia (celebraciones, actos concretos...) se cuidó mucho (se hizo una opción pastoral por los niños). Se velaba también por la presencia en la vida del Movimiento tanto a nivel de niños (qué acogida dispensaron a los de Mallorca!) como de animadores (las tres hemos asumido responsabilidades en el Movimiento).

Para **nosotras** el MIJAC supuso vincularnos de una manera personal en este proyecto evangelizador y crecer también (personalmente) con los grupos de chavales que hacían el MIJAC (¡anda que no cambiaron las motivaciones iniciales!). El planteamiento educativo se centraba en ver las posibilidades más que las dificultades que se nos presentaban y en valorar siempre en positivo, dinámica que permitía que los chavales se descubrieran como personas y que rechazáramos el catalogarlos sin más. Como animadoras, acompañábamos a los chavales, se educaba y se hacía el seguimiento de un proceso de fe (no escatimábamos el tiempo para ello). No es exagerado decir que a partir del MIJAC aprendimos a organizar nuestras vidas: estudios, familia, vida de pareja... en positivo, compaginándolo con el Movimiento. Esto ha significado una experiencia única que sigue presente en nuestras vidas y que se ha ido transmitiendo a otras personas.

Como última reflexión, creemos que el MIJAC se ha de "descubrir" cada vez. No valen las recetas, ya que ha de ser una experiencia que se vive porque se cree en ella. El MIJAC es, en este sentido, una buena "escuela de militancia".

Para nosotras lo ha sido.

Y antes de acabar, hemos de tener un recuerdo muy especial a la gente que creyó en nosotras y nos ayudaron a vivir este regalo de Dios: Rosa, Mª Ángeles, Consuelo, "el Maño" (José Huerva),

Marisa y Joan.

Ha sido bonito vernos para hablar del MIJAC. Antes de despedirnos nos hemos de poner de acuerdo en quién de nosotras lo redacta (como en los viejos tiempos). Gracias al equipo actual por permitirnos revivir esa gran experiencia.

Amelia, Mari y Mª Carmen

7. EL MIJAC, ESCOLA DE MILITÀNCIA

Aquells que hem fet experiència de vida al MIJAC, hem descobert que això no era simplement una tasca més que tu feies perquè t'agradaven els nens o perquè algú t'havia convidat a ficar-t'hi, sinó que és una *manera* de viure, un *estil de vida* diferent.

Algú de vosaltres em direu que exagero, però no és cert. Estar en el MIJAC implica assumir unes Conviccions que marquen la teva persona; és tenir un tarannà que et fa saber escoltar els altres, valorar els petits com a persones, aprendre d'ells. És ser responsable amb el que fas, saber treballar en equip, formar part d'un moviment, revisar la teva vida. Parar-te sempre a pensar perquè fem les coses, perquè actuem o diem tal o qual cosa i valorar després si ha estat la millor manera o no. Però és, sobretot, saber valorar els detalls, la importància del que és petit, quotidià. Assaborir la vida a través dels ulls dels nens i treure'n tot el que té de frescor i sinceritat (també de dolor i fracàs) i anar-lo transformant en allò que volem i en el projecte d'home nou i de món nou que hem descobert en Jesús de Natzaret.

El MIJAC és una opció que s'ha de contagiar a altri, ja que passes a ser "amic i testimoni" dels altres. En boca d'una noia del centre: *El MIJAC para mí es algo más que un esplai. Es casi una parte de mi vida que he compartido con más gente, que también está conmigo o que ya no está...* Això és la militància que aprenem en el MIJAC. Uns la viuran amb més encert que d'altres, però tothom queda "marcat" per aquest patró i tard o d'hora es nota.

El MIJAC (com els altres moviments evangelitzadors) és una escola de vida i un bressol per al compromís que cadascú ha d'assumir en la seva vida.

De vegades aquestes Conviccions o aquesta militància queden en

un ideal al que no s'hi arriba, perquè en la construcció de la pròpia vida un ha volgut córrer massa o ha posat fonaments poc sòlids o hi apareixen crisis que ho desmunten tot. És el cas dels qui posen en dubte la fe, el protagonisme de l'infant, la pròpia disponibilitat... És cert i ens ha passat al centre com en qualsevol lloc, però al igual que ser persona costa i no tothom reïx, ser militant és un procés en el que cada persona ha d'iniciar-se i aprofundir. Unes, com la paràbola de l'Evangeli, donaran *el cent, unes altres el seixanta, unes altres el trenta per u* (Mt 13, 8), però per això mateix diem que el MIJAC és una *escola*, un lloc on els qui volen ser animadors es preparen i responen a la seva crida... la resta està en mans de Déu. No sempre veiem els fruits, però la llavor hi és plantada.

I no només en els animadors, sinó i fonamentalment en els infants, ja que ells són els principals protagonistes del moviment i els qui fan una experiència militant dins del seu grup quan són capaços de compartir, de preparar coses pels altres, de parlar de les seves coses, d'agafar responsabilitats, de proposar coses, de descobrir els valors del Regne i, finalment, de transmetre allò que viuen a altres infants de fora del grup.

La gran il·lusió del MIJAC és que les persones que hi han fet experiència de vida sàpiguen ser persones compromeses amb els altres i amb la pròpia realitat, per tal de saber valorar allò que viuen i ho vagin transformant segons els ideals de la seva fe.

Manolo

8. EL MEU PAS PEL MIJAC

Els hem demanat a alguns dels animadors que han passat pel centre que ens expliquin com va ser la seva experiència en el MIJAC. Comencem per la d'en José Baena:

Quan encara era seminarista, i després de fer una experiència intensa en el MIJAC de Badia del Vallès, vaig ser enviat al barri de Llefià. Parlo de l'any 1994. De moment, per la meua limitació de ser seminarista, només anava a la parròquia els caps de setmana, vaig participar al centre de Llefià en algunes activitats puntuals. Això sí, sense perdre el contacte amb els animadors/es. El consiliari de centre era en Joan Cuadrench.

La cosa va agafar un altre color quan vaig ser diaca. Ja vivia a la parròquia i podia dedicar-me més a la pastoral. I dins d'aquesta, el MIJAC era una prioritat. Aleshores vaig agafar la tasca d'acompanyar el centre de Llefià. El 10 de setembre de 1996 vaig participar en la meua reunió de miniequip (Quique, com a nou responsable de centre i Ana com a iniciadora). Em recordo que es va plantejar la funció del miniequip a Llefià, el paper dels animadors militants de cara als d'iniciació i la potenciació de la cantera. Seguint en la línia dels records, també em ve al cap la primera reunió de l'equip d'animadors/es el 21 de setembre del mateix any. Isa, Mari, Sònia, Tere, Quique, José Luis, Ana, Rubén, Imma i jo mateix formaven aquest equip. I, finalment, la data del meu primer contacte amb els infants com a consiliari de centre: el 5 d'octubre.

En la meua trajectòria al MIJAC de Llefià, crec que hi ha tres etapes de maduresa:

A) Una etapa de coneixement i de consolidació:

- De consolidació amb l'equip d'animadors i amb els

infants. Va ser el curs en què vaig ser ordenat prevere.

- De molt acompanyament al miniequip, sobretot a Quique com a responsable de centre. En què els animadors amb molt més recorregut (alguns ja portaven anys al MIJAC) volien deixar pas als més joves ajudant-los a assumir el seu compromís cristià i les conviccions del MIJAC. Es fan moltes revisions de vida.
- D'estar molt amb els infants. Cada dissabte estava en un grup diferent. De participar a les coordinadores.
- De coneixement de la realitat del centre, de la zona i de la diòcesi. En aquell moment en Jordi Espí era el consiliari diocesà. I jo vaig assumir la representació dels consiliaris de la demarcació de la zona de Badalona-Santa Coloma.
- D'un treball més intens amb els animadors (Imma, Tere, Rubén, Mari i Sònia) que no estaven a la JOC ni en cap altre grup de joves amb una línia de revisió de vida.

B) Una altra ja de consiliari ordenat:

- D'una relació amb l'equip d'animadors i amb els infants amb un sentit més sacramental: participació dels infants en la meua ordenació (26 d'abril de 1997) a la Parròquia (testimoni de tres nenes del grup de grans); una missa a Núria amb magrebins inclosos; d'eucaristies al centre.
- De molta intensitat pastoral (JOC, ACO, esplai, presons, Pastoral Obrera, associació de veïns...) que havia d'equilibrar amb la meua tasca de consiliari.

C) Una etapa d'ombres i de llums:

- D'acompanyament d'animadors que deixen el MIJAC (Quique, Ana, Israel, Raúl, Sònia) o a José Luis en la seva nova tasca com a responsable diocesà. Un acompanyament molt estret a Rubén, com a responsable de centre.
- D'un intent de potenciar el centre amb l'entrada de l'Amèlia com a iniciadora. Un treball de canvi de registre i de mètode a la iniciació, que en un principi crea tensions i malentesos. Recordo, aquest període en què vaig utilitzar molt el meu paper de donar esperança i recolzament als possibles canvis al centre.
- Del començament del meu servei com a consiliari diocesà, compartint comissió diocesana amb José Luis.
- A la vegada, d'un període en que la meva presència al centre va anar minvat. I això es va notar en el dia a dia del centre. Malgrat, que vaig potenciar molt la meva participació a les sortides, casal d'estiu i colònies del centre gràcies a l'alliberament de la tasca sacramental a la parròquia que em va brindar en Quique Roig, rector de la parròquia.
- D'uns anys que va baixar el número d'infants. Vaig animar molt als animadors i als infants per a buscar nous camps per a oferir el MIJAC: catequesi infantil, escoles, ràdio Llefia.
- De la relació tan forta amb el centre de Sant Roc (recolzament d'animadors, celebracions i colònies conjuntes, grups d'infants oberts a altres infants de l'altre centre...). I, també al centre de la Salut Alta (recolzament a Isa, com a animadora, en moments puntuals). Recordo amb molta alegria el seguiment que vaig fer als animadors i a la consiliària d'aquest centre (Marisa). Inclús animant a que dues noies del grup de joves de la parròquia

anessin com a animadores a la Salut Alta.

Si he de definir en una frase el meu pas pel MIJAC de Llefià diria això: "Vaig descobrir, des de la vivència d'un centre, el sentit de família per a sentir-me consiliari de tots els centres".

Gràcies per tot. José

Seguidament li toca el torn a Tere de Diego:

Mi proceso en el MIJAC fue variable a lo largo de todos los años que estuve en el MIJAC. Me presenté un día en la Parroquia conocí a José Luis, quien me ofreció el MIJAC, y empecé a venir los sábados, a conocer a los chavales, a reunirme con los animadores y poco a poco a darme cuenta de que aquella actividad a la que dedicaba las mañanas de los sábados era algo más y que me iba comprometiendo y me pedía un poco más de dedicación, de disponibilidad, de esfuerzo, pero a la vez me iba dando mucho, el testimonio de los chavales y de los animadores. Había alguien que me empujaba a seguir, que me daba fuerzas, el mismo ALGUIEN que me había llevado a las puertas de la parroquia a buscar alguna actividad en la que colaborar, JESÚS. Empecé con la responsabilidad de material, otro año tuve la responsabilidad de acompañar al responsable de centro en las coordinadoras de centro, después fui responsable de revista, de economía, y finalmente fui iniciadora-formadora. Hubo unos años un poco difíciles por mi situación laboral y por los estudios que influyeron notablemente en mi rendimiento como animadora, incluso me planteé abandonar, pero después vino una época mejor en mi vida personal, en el centro hubo cambios de animadores, unos se fueron,

llegaron otros, y empezó una nueva etapa que fue muy enriquecedora. También con los chavales hubo un proceso variable: hubo años que tuve que lidiar con chavales que provenían de familias desestructuradas y de situaciones muy difíciles, yo y todos. Los primeros años venían muchos chavales, y se mantuvieron durante algunos años más, después vino una época difícil, en la que venían muy pocos, algunos sábados uno en nuestro grupo y dos o tres en los demás. Finalmente hace dos años cuando la enfermedad de mi madre se agravó, decidí dejar el MIJAC. Debía dedicar mi tiempo a ayudar a mi padre y además David y yo estábamos preparando nuestro piso y la boda. Echo mucho de menos a los chavales y a los animadores pero para mí era necesario dejarlo porque no podía estar ni al cincuenta por cien y no era ni positivo para mí ni para el centro.

De recuerdos tengo para dar y vender, los guardo materiales (libretas, material de campaña, juegos, libros, etc...) e inmateriales que los mantengo conmigo y que me resulta muy gratificante tenerlos y compartirlos. Recuerdo un año que hicimos la campaña sobre el Tercer Mundo y pasamos a los chavales un vídeo de niños de su edad que trabajaban en minas, en fábricas, en el campo; les impactó muchísimo porque no sabían que existían niños trabajadores, pensaban que todos iban a la escuela como ellos. Recuerdo muchas salidas, reírme mucho con chavales y con animadores, los juegos, la hora de las comidas, lo difícil que era comer para algunos que estaban comiendo hasta las cuatro de la tarde, el juego de noche y el miedo que pasaban, que me hacían el anorak cuatro tallas más grande de tanto agarrarse, cuando hacían jaleo a la hora de dormir y nos turnábamos para llamarles la atención mientras comentábamos como había ido el día. Llegaba a

casa reventada de cansancio pero me lo pasaba genial.

Recuerdo también las reuniones de iniciación y cómo nos reíamos con Julián. La iniciación de Ana y de Joan y después con José. Recuerdo cuando teníamos que hacer un actividad difícil de explicar con los chavales e Isa hacía un monigote fantástico de cualquier trozo de cartón para que lo explicáramos mejor. De lo organizada y disciplinada que era Inma, que nos animaba a todos cuando estábamos un poco bajos. De reírme mucho con Rubén y de pasar momentos difíciles en el centro los dos pero que gracias a su tesón salíamos para adelante. De las excursiones montaÑeras de Quique y José Luis que nos dejaban a todos hechos polvo y ellos llegaban tan frescos. De compartir el grupo con Carlos y de congeniar muy bien con él y con Sandra. Me acuerdo de todos y de todas, a todos los quiero mucho y ese es mi mejor recuerdo.

Hay un antes y un después del MIJAC. El MIJAC ha cambiado muchas cosas en mi vida personal me ha aportado valores que aunque tenía presentes no los tenía tan reforzados como ahora. Me ha enseñado a valorar que los chavales son personas que piensan y deciden por sí mismos, que dan testimonio de vida constantemente. Los chavales me han enseñado a aceptar a los demás como son, sin cuestionarlos, de forma natural, como ellos aceptaron a Ivonne, a María (la hermana de David), al propio David, a Almudena... desde el primer día, sin tratarlos de una forma especial por ser diferentes a ellos. Me ha enseñado a ver otras realidades, a comprender a chavales que pasan por situaciones familiares muy difíciles. A valorar mi propia infancia y dar gracias por todo lo que he tenido. Me ha aportado amistades que seguimos manteniendo, me ha aportado el testimonio de los animadores que estaban las horas que

hiciese falta en el centro, que venían entre semana, que cambiaban sus vacaciones para ir de colonias con los chavales. He aprendido mucho de todos, sobre todo de Quique, porque hemos hecho grupo juntos mucho tiempo: me ha enseñado un montón de cosas sin decirme nada, simplemente con su actitud, con su testimonio.

También me ha aportado cosas prácticas, como superar todo tipo de reparos porque un chaval vomita en el autocar, estar pendiente de las medicinas que tomaban los chavales que estaban resfriados o eran asmáticos o padecían alguna otra cosa, consolar a los chavales pequeños que echan de menos a su mamá, curar heridas diversas, reírme de los chistes que no tenían gracia y que algún chaval te explicaba una y otra vez. Las madres pueden estar tranquilas porque en el MIJAC nos preocupamos tanto como ellas por los chavales. Todo esto estoy segura de que ha sido una buena iniciación en el cuidado de los niños, me ha curtido y me servirá sin duda el día que tenga los míos. EL MIJAC me ha aportado una nueva manera de compartir mi fe, en los estudios de evangelio, en las revisiones de vida, me ha enseñado a ver a Jesús en los chavales y a transmitirlo.

No es proporcional lo que me ha aportado el MIJAC a lo que he aportado yo al centro de Llefia o en todo caso si lo es no me toca valorarlo a mí, pero desde luego a mí me ha aportado muchísimo y lo más importante es que todo ello puedo aplicarlo a todas las circunstancias de mi vida: al trabajo, a mi relación con los demás y a mi relación con David.

Tere

I finalment, adjuntem el testimoni de l'Ana i en Quique:

Empezamos en el MIJAC como niños, cuando justo se iniciaban los primeros grupos en la parroquia de Llefia. Teníamos unos doce años y ya participamos en alguna campaña, encuentros con el MIJAC de Santa Coloma, de Lloreda y en la vida de grupo.

En esta etapa, los recuerdos son entrañables: las excursiones a la Conreria, aprender a escucharnos y respetarnos, acercarnos al evangelio y unas cuantas anécdotas que todavía hoy se hacen presentes cuando nos juntamos con algunos de aquellos tiempos y recordamos, por ejemplo, "las colonias al Mulladar" o la figura del "maño".

Esta experiencia nos llenó tanto que seguimos como animadores para transmitir y hacerles descubrir, a los chavales, todo lo que nosotros habíamos sentido y ofrecerles un espacio propio donde poder participar y donde ellos son los principales protagonistas. Primero estuvimos en iniciación y después como militantes. Quique unos 12 años y Ana 9 años.

Todo este tiempo fue de entrega y compromiso hacia el mundo de los niños y del MIJAC. Hicimos lo posible para entenderlos, quererlos y ayudarlos. En nuestro corazón guardamos profundamente a todos los niños que pasaron por los grupos, al equipo con todos los animadores, a las reuniones diocesanas y catalanas y, cómo no, recordar el momento más esencial de cada curso, nos referimos a las colonias de verano.

Estos años dedicados al MIJAC, nos han ayudado a tener presente a los chavales como personillas y que se les ha de ayudar a desarrollarse como tales, a quererlos tal y como son, a aprender a trabajar en equipo con otras personas, a tener ilusión, como los niños, por las pequeñas cosas, los pequeños detalles y a intentar ponernos en la piel del otro para entender mejor qué le pasa... En definitiva nos ha ayudado a ser personas.

*Y para acabar solo decir una palabra **gracias** a todos niños y animadores, por haber compartido con vosotros estos años de nuestras vidas.*

Quique y Ana

9. LA NOSTRAVIDA DE MOVIMENT

La primera de les inicials de la paraula MIJAC deixa ben clar que és Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica. Un moviment és més que una organització o entitat, és un nexa d'unió d'una sèrie de persones que estan d'acord amb uns ideals, una manera de treballar i sobretot estar amb els infants sense 'excusa de passar una estona amb aquests.

És a mida que va passant el temps quan descobreixes el veritable sentit de moviment i tot el que comporta. Pregunteu-li, doncs, als responsables de centre o als iniciadors als consiliaris quan un cop al mes es reuneixen per debatre, reflexionar sobre aspectes relacionats amb el moviment. O sinó, pels infants que representen al seu centre a les coordinadores diocesanes o al Cajim. O també per la Trobada Diocesana que es fa cada any i que anteriorment els infants han preparat amb forta dedicació i entusiasme. O... ja ho sabem, podríem fer una llarga llista d'actes que el MIJAC fa i a on quedarien ben exposat aquest sentiment de moviment que estem esmentant. Espereu, espereu, siguem molt més directes. Si repassem els vints anys del MIJAC de Llefia hi ha unes quantes persones que podrien donar testimoni del que significa per a elles el moviment. De les fundadores tenim a la Amèlia com a iniciadora Catalanobaleà, la M. Carmen com a iniciadora diocesana i la Mari com a coordinadora diocesana. Elles van estar en els inicis (podem suposar que tot això no va ser fàcil). Fernando com a segon representant de la diòcesi al Moviment... Això d'explicar a la gent com és el MIJAC porta el seu temps. L'Anna també com a coordinadora diocesana. Quina àrdua tasca la d'organitzar els infants. En José Luis com a responsable diocesà (no fa molt que va acabar el seu càrrec). Mira que donen feina els responsables. O l'actual consiliari diocesà, en José Baena. Sort que tenim gent que ens il·lumina.

Són alguns dels exemples de que Llefià ha estat implicada dintre del Moviment, però hem de posar especial rellevància en els infants que han representat el centre a la diòcesi o en el Cajim. Ells també han fet que el Moviment tiri endavant i que la paraula de la que estem parlant tingui veritable força. A més, hem de tenir molt clar que el moviment arriba a consolidar-se quan aquests/tes menuts/des tenen el sentit o arriben a experimentar que realment són protagonistes dintre d'aquest. I la segona i tercera inicials indica el que estem parlant: és un moviment Infantil i Juvenil. És un moviment que parteix dels infants i els/les animadors/es són testimonis i acompanyants del seu procés militant i cristià.

Així doncs, hem de procurar i vetllar per a què els infants siguin els "organitzadors" del Moviment, aquest serà el motiu que les conviccions del MIJAC es compleixin, llavors estarem fent moviment, estarem fent pinya, estarem lluitant per l'ideal d'home que volem construir.

Però no ens oblidem també dels/les animadors/es, que encara que estem a "segona línia" amb els infants, decidim optar per un estil de vida que ens convenç i que ens agrada. Una opció que s'aparta del pur voluntarisme, de la bona fe. Una opció que està per sobre d'uns simples ideals o d'una manera de fer. És, doncs, totes aquestes coses les que fan que el Moviment sigui més que una organització i que la implicació que porta al darrera sigui molt forta. És per tot això que el MIJAC val la pena i que Jesús ens mou a tots per a que es faci realitat aquest projecte.

Rubén

20 ANIVERSARIA

1981-1982 ~ 2001-2002

10. ENTREVISTA A Mn. JOAN CUADRENCH

Què tal, Joan?

Molt content de parlar amb vosaltres sobre aquest regal de Déu que és el MIJAC.

Ens podríes fer "quatre reals" de la teva trajectòria personal?

Vinc al món el 1942. Als 14 anys començo a treballar d'aprenent i als 16 començo el batxillerat. Als 19 entro al Seminari. El 1970, ordenat de diaca, m'envien a la parròquia de Pomar on vaig estar 10 anys. L'any següent sóc ordenat prevere. L'any 1980 vaig a St. Antoni a Llefià (fins l'estiu del 1996). El treball pastoral a la Parròquia sempre l'he compartit amb la consiliaria en diversos moviments especialitzats d'Acció Catòlica (JOC, ACO, MIJAC) i, durant una colla d'anys, amb el treball de mestre. Del 1996 al 2001 he estat a Can Palet (Terrassa) i des de l'octubre d'aquest any, estic a la parròquia St. Sebastià (Verdum).

Què va significar per a tu el teu pas per Llefià?

Significa una part important de la meva vida. Moment intens i creatiu per impulsar tota la pastoral de la Parròquia a diversos nivells i segons les possibilitats que hi havia.

I en concret pel MIJAC?

L'inici fou apassionant. Intuíem el que volíem, però no coneixíem el Moviment. Tots haguérem d'iniciar-nos. Va ser decisiva l'aportació de la Marisa, l'entusiasme del Maño i la generositat i joventut de la Mari, M. Carme i Amèlia, entre d'altres

com la Rosa...

Com va néixer la idea de fer MIJAC a Llefjà?

Neix de la preocupació de fer un treball evangelitzador i pastoral amb els infants i no quedar-nos sols amb la Catequesi. L'Esplai no donava possibilitat de treballar seriosament l'educació de la Fe dels infants. En Toni Mateu de Mallorca em va dir: "Joan has de fer MIJAC", doncs a fer MIJAC s'ha dit.

Què destacaries d'aquesta experiència?

Que ens ho vam creure això de fer Moviment. Que hi va haver una dedicació generosa i total per part de les qui van començar. Que va encaixar bé al Barri. Els infants van respondre perquè s'hi trobaven bé. L'aportació positiva que el nostre Centre va fer al Moviment (molts animadors han tingut dedicació diocesana).

Quin ha estat el gran encert, segons la teva opinió, del MIJAC?

El fet de presentar-se sense embuts com un moviment d'Església. El fer una bona iniciació (almenys intentar-ho). El treballar en conjunt diversos centres. Atendre la vida de l'infant globalment: jocs, reflexió, celebració, la seva vida, els seus problemes...

... I l'assignatura pendent?

Com en altres realitats d'Església, la continuïtat. Els animadors (adults) podrien fer una bona tasca de pal de paller o consiliaris al Moviment. Un treball més intens de l'educació de la Fe: el MIJAC hauria de ser la pedrera dels futurs joves militants dels moviments

d'Acció Catòlica.

Quins reptes creus tu que afronta avui el MIJAC (en general i en particular a Llefià)?

La fidelitat i la fermesa en temps difícils. Prendre consciència que no serà un moviment de masses ni potent, però que cal ser "llevat dins la pasta". El repte de formar animadors i infants amb conviccions sòlides que estimin el que viuen i que siguin valents per proposar-ho a altres. Viure el que es fa en el MIJAC amb goig i convicció, encara que siguem pocs. Això sols pot ser possible si es fa una descoberta engrescadora de Jesucrist i l'Evangelí.

Joan, com a amic i animador del MIJAC, t'estic molt agraït per haver compartit amb nosaltres la teva experiència i la teva opinió, les quals, com ja saps, també formen part de la nostra història. Moltes gràcies.

Manolo.

11. PARLEN ELS INFANTS

El curso 2000/1 les pedimos a los chavales del grupo de grandes que nos dijeran qué era para ellos el MIJAC. En sus respuestas sencillas y directas se adivina una vivencia concreta y, a veces, contagiosa que les ha llevado a venir por lo que les contaba un amigo o a traer ellos a sus amigos. Esto es lo que ellos dicen:

El MIJAC es para mí un centro recreativo en el que conoces gente nueva y te diviertes mucho, porque preparas tú mismo juegos, gymkhanas, haces coordinadoras, obras de teatro, la Trobada Diocesana d'Infants...

[Dani. 12 años]

La primera vez que vine al MIJAC estaba extraña, porque no conocía a nadie. Me informé por una amiga que más tarde se borró. El MIJAC significa: compañerismo, "buen rollo", conocer gente nueva... aunque a veces ha sido aburrido, pero otras tantas divertido. Lo mejor de todo son las colonias y excursiones de siete, cinco, dos o de un día, que te agrupas con otros centros y haces nuevas amistades.

[Verónica. 13 años]

El MIJAC es para mí hacer amigos y relacionarse con ellos, compartir, compañerismo, hacer juegos, divertirse con los juegos y las gymkhanas, participar todos...

[Juan Miguel. 13 años]

El MIJAC para mí es algo más que un esplai. Es casi una parte de mi vida que he compartido con más gente, que también está conmigo o que ya no está... Yo llegué a venir aquí porque el José

"cura" me dijo si yo quería venir... estuve aquí casi medio año, pero me borré. Y al año volví a empezar y..., aquí estoy de nuevo!. Así ha sido mi camino en el MIJAC.

[Estela. 14 años]

Vine al MIJAC cuando uno de los chavales que iba a mi clase me dijo que se lo pasaba muy bien en el MIJAC. Yo vine y descubrí que me lo pasaba bien: jugamos, nos reunimos para hablar y pensar las cosas, conoces nuevos chavales y chavalas, etc.

[Jonathan. 13 años]

El MIJAC es una forma de pasar el rato cada sábado y me lo paso bien, pero lo malo es que yo el año que viene ya no puedo ir. Este es mi último año y voy a intentar pasármelo bien y espero seguir así.

[Rafa. 14 años]

En una encuesta que es va passar el curs 2000/1 als centres de la Diòcesi entre els grups de grans es preguntava una sèrie de qüestions d'entre les que destaquem les següents respostes donades pels nostres grans:

SOBRE EL PROTAGONISME:

1. Quines diferències trobeu amb l'esplai?

En el MIJAC, los *anis* dan ideas, pero nosotros somos los que nos la imaginamos y la preparamos. En el esplai está todo programado.

2. Què us agrada més: preparar les activitats o que us les donin

fetes?

Nos gusta más prepararlas nosotros, porque a cada uno le gusta una cosa y si nosotros decidimos las cosas, nos intentamos poner de acuerdo.

3. En definitiva, creieu que podeu fer la vostra dins el MIJAC?

Sí.

SOBRE JESÚS:

1. Què us sembla tenir en compte a Jesús en tot el que fem al MIJAC?

Va bien, porque nos ayuda a reaccionar, a no cometer tonterías, a ver las cosas claras, a darte cuenta de las cosas malas, a pensar antes de hacerlas.

SOBRE EL GRUP:

1. Quan us trobeu millor: quan feu activitats vosaltres sols o quan les compartiu?

a. Depende. Algunas mejor nosotros solos (más miedo, más intriga), porque somos más grandes.

b. Las de jugar, no nos importa hacerlas con los peques.

2. Us agrada tenir diferents responsabilitats?

Nos gusta tener responsabilidades, porque así empiezas a ser más adulto. Es divertido.

De les aportacions a la revista diocesana del MIJAC recollim les següents aportacions:

LA MÁQUINA DEL TIEMPO O EL JUZGAR DE LA CAMPAÑA

Ayer jugamos a que pasamos por la máquina del tiempo e íbamos al tiempo de Jesús. Nos encontramos con cuatro personajes: una mujer a la que nadie entendía, un centurión, una mujer loca (endemoniada) y un leproso. Todos ellos eran gente marginada y nosotros íbamos preparados (con mascarillas, palos, guantes...), pero ellos nos hicieron ver que Jesús los había tratado con especial respeto y el mismo Jesús nos explicó porqué les había ayudado. Fue muy interesante y divertido y al final descubrimos que nosotros a los niños retrasados, a los vagabundos de la calle, a los gitanos y a los extranjeros que nadie entiende como los chinos también los tratamos mal y que debíamos hablar con ellos, no rechazarles, no cambiar de acera y respetar a todos por igual.

Mercè. MIJAC LLEFIÀ.

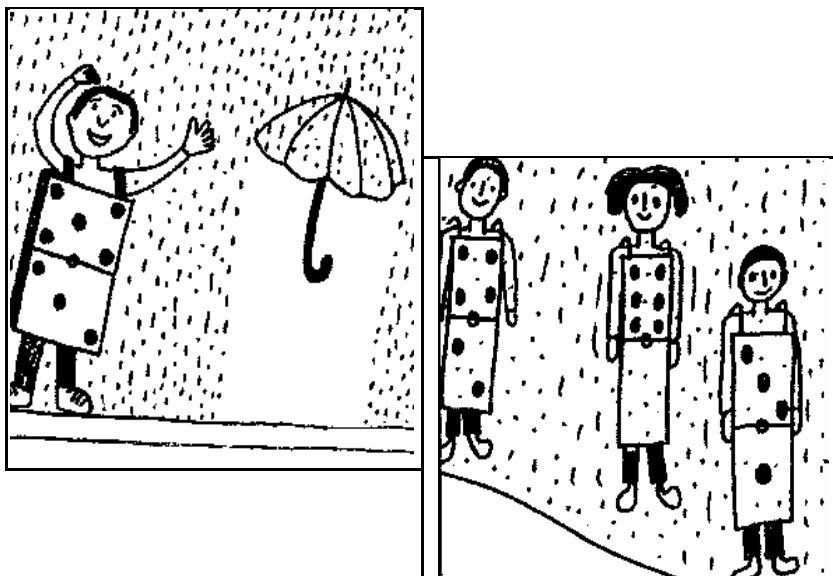

Algunos de nosotros jugando a la pelota.

DIEGO. Caballitos de mar. LLEFIÀ

CARNAVAL

(Hola! Somos el MIJAC de LLEFIÀ y os vamos a contar cómo fue nuestro Carnaval: íbamos disfrazados de fichas de dominó, con cartulinas blancas con puntos negros y cartulinas negras por detrás. Los caballitos de mar llevábamos un soporte de cartón para que no se doblaran las cartulinas y después llevábamos el lema de la Campaña separado por palabras a modo de pequeñas pancartas, lo malo es que nos llovió mucho y aún lo peor es que pensamos que se suspendería la rúa, pero salimos a la calle y a medio camino nos tuvimos que volver a la iglesia. Aunque después lo pasamos mejor haciendo juegos hasta las siete en los locales.

Mercè y Gustavo. Caballitos de mar. LLEFIÀ.

12. COLOQUIO SOBRE 20 AÑOS DEL MIJAC

El sábado 24 de noviembre de 2001 celebramos una mesa redonda en la que estaban invitados: Mª Carmen Ruiz, Quique Pesquero, Tere de Diego, Amelia Sánchez (que se disculpó).

Hizo de moderador, el actual responsable de centro: Rubén Pascuet. Al "otro lado" de la mesa había otras diez personas.

Rubén presenta el acto y las personas que están en la mesa.

Empieza la ronda de testimonios. Mª Carmen excusa a Marisa Bandrard, que fue la que inició el MIJAC en toda esta zona con Enric Grasses y remarca el hecho que cuando ella y Manolo (ahora su marido) empezaron el MIJAC, lo hicieron con chavales de la calle. En la Parroquia se tenía claro que había que optar por los movimientos. lo especial del MIJAC era que no se buscaba entretenerlos, sino evangelizarlos a partir de ellos mismos. Ellos tenían algo que decir (por ejemplo, fueron a la Asociación de vecinos, participaron en las "movidas" de la plaza Trafalgar, en la fiesta del barrio...). Se destacaban una serie de valores que resultaban muy educativos: el poder decir y hacer cosas "como los mayores", el representar al grupo... la gente se quedaba sorprendida. Claro que había unos animadores detrás: no se trataba de montarles las cosas, sino de darles los elementos que les ayudaban a llevar a cabo lo que ellos decidían.

El testimonio de Quique remarcó que su primer contacto con el MIJAC fue siendo niño en la calle cuando vio pasar al "cura y otros" que venían de una excursión. Reconoce que eran muy "golfos". Al acabar el proceso en el MIJAC les ofrecieron la JOC y el ser animador, cosa que no se lo pensó dos veces, porque quería optar por el MIJAC. De siempre le había atraído el que los animadores daban importancia a lo que tú decías, te escuchaban, te

sentías muy bien... Como momento especial destaca la celebración del décimo aniversario: fue un momento álgido. Llegamos a tener unos 80 niños. Se celebró como algo importante. También había un buen equipo de animadores.

El siguiente testimonio fue el de Tere. Cuando ella entró, se encontró una realidad ya asentada. Venía buscando algo para hacer. Me encontré con el MIJAC, gente que sabía lo que quería. Me sorprendió verlo tan organizado, aquí y en el Movimiento. Me gustó la iniciativa que tenían los chavales y las ganas de participar. En el barrio algunos no lo veían claro, confundían MIJAC y Esplai. Es de lo mejor que me ha pasado. Has de ser coherente con lo que haces, porque eres el punto de referencia para los chavales.

Pasamos al coloquio en el que salió la vida que se daba en la zona (hace unos años la Diócesis estaba dividida en cinco zonas y toda Badalona y Santa Coloma formaban la zona cinco): había un miniequipo de zona y se tenía cierta autonomía, había mayor sintonía y se hacían también cosas conjuntas. Desaparecieron a partir de la escisión que hubo en la Diócesis y porque representaba ya demasiada organización para el número real que había de militantes. Al simplificarla se ganó en la Diócesis, pero se perdió en las zonas. Se intentó acercar la realidad de movimiento (diocesana y Catalanobaleaer).

¿Cuál fue el papel del MIJAC en el barrio? Se optó porque la Parroquia tuviera una presencia en el barrio (A VV, "movidas"...), pero luego cambió la realidad de la A VV y de los grupos de chavales. También se tenía muy presente la relación con el Esplai (diálogo que después desapareció). Se tenía claro que no había que pisar el terreno a nadie.

También se les preguntó cómo había influido la experiencia del

MIJAC en su vida personal, a lo que Mª Carmen contestó que le había marcado para todo: *"cuando te preocupas por el más pequeño, seguro que viene de la espiritualidad del MIJAC"*. En el campo profesional (ella es maestra) también: *"sabes que educas personas"*. Te impactan cosas como el caso de Jordi, que era un "cero" en la escuela y en el MIJAC llevaba la economía del grupo, anotaba las reuniones que se hacían.... Tere remarcó el hecho que ves a los niños de otra manera: como personas. Los valoras y das importancia a lo que hacen, su forma de ser tan diferente y su entrega. Te han ayudado mucho a ver las cosas de otra manera. Y Quique destacó que le había aportado una forma de hablar y de "ver" la vida; de preguntarse cosas, hablar con los chavales y aceptarlos...

¿Cómo podemos aumentar nuestra presencia actual en el barrio? Se destaca que la realidad del barrio ha cambiado, los niños hoy están pluriocupados, ya no están en la calle. La gente que puede responder a la llamada del MIJAC son los que tienen "necesidad" (inmigrantes, hijos de familias desestructuradas...)

Hay que ir hacia ellos, es la verdadera opción y nuestro reto. Hemos de "ir a aprender de ellos", porque como dijo uno de los presentes: "Dios está en todas partes, pero no en todas se le encuentra".

Manolo

13. CALENDARI DE CELEBRACIONS

1r. TRIMESTRE:

Col·loqui sobre la història del MIJAC: 24 de novembre de 2001.

- Taula rodona sobre el lloc que el MIJAC ha tingut durant aquests vint anys al barri de Llefià.
- Convidem a alguns animadors que han estat en diferents etapes al MIJAC de Llefià.

2n. TRIMESTRE:

Festa commemorativa del 20è. aniversari: 2 de març de 2002.

- Convidem a totes les persones que han passat pel Centre a compartir amb nosaltres aquesta celebració festiva.
- Volem compartir moments de festa i un petit refrigeri.

3r. TRIMESTRE:

Acte infantil a la plaça Trafalgar: 8 de juny de 2002.

- Música i danses animades per als petits.

A PARTIR DE LA SEGONA MEITAT DEL CURS:

Exposició de fotos i material audiovisual.

